

عنوان مقاله:

تحلیلی بر عوامل موثر بر شکار، اهداف و کارکردهای آن در عصر ناصری

محل انتشار:

دو فصلنامه جستارهای تاریخی، دوره 13، شماره 2 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 31

نویسندگان:

زهرا قنبری - گروه تاریخ دانشگاه لرستان، خرم آباد، ایران

سهم الدین خزائی - استادیار تاریخ دانشگاه لرستان

خلاصه مقاله:

شاهان در اکثر دوره های تاریخی به تفریحات متفاوتی پرداخته اند، اما یکی از سرگرمی هایی که در بین همه ی آنان مشترک بوده، شکار است. دودمان های مختلف حاکم بر ایران همواره به شکار توجه ویژه ای داشته اند و دوره ی قاجار یکی از نمایان ترین این دوره هاست، بویژه در عصر ناصری شخص ناصرالدین شاه، شاهزادگان و حتی مردمان عادی هم به شکار علاقه ی وافری داشتند و به همین دلیل همه روزه به شکارگری مشغول بودند. در پژوهش حاضر تلاش خواهد شد تا با روش توصیفی-تحلیلی و با بهره گیری از متون دست اول، سفرنامه ها و خاطرات به این پرسش پاسخ داده شود که عوامل موثر بر شکار، کارکردهای شکار و اهداف شکار در عصر ناصری چه بوده اند؟ دستاوردهای پژوهش بیانگر آن است که آب وهوا، قرق گاه ها، وفور شکارگاه ها، توان و قدرت فیزیکی افراد، باورهای بی اساس، تنوع در آلات شکار و رفتار تحسین آمیز، از عوامل موثر بر طریقه ی شکارگری در این دوره بوده اند. شکار در دوران قاجار بویژه عصر ناصری به دو صورت آزاد و قرق انجام می گرفت. در شکار آزاد، شاه و همه ی افراد مجاز به شکارگری بودند، اما شکار قرق اغلب مختص به شاه بود. اگرچه نخستین انگیزه ی شاه و درباریان از شکار، تفریح و سرگرمی بود، اما در حقیقت اهداف دیگری مانند تمرین مهارت، تامین آذوقه از گوشت شکار، تقویت روابط خارجی با فرستادن حیوانات شکار شده به عنوان خلعت، ارضای حس سلحشوری و قدرت و دفع خطرات احتمالی را نیز در پی داشت.

کلمات کلیدی:

شکار، عصر ناصری، قرق، شکار آزاد، گونه های جانوری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1646181>

